

шових та інших цінностей; точне виконання фінансових, банківських та ін. операцій; своєчасне відображення виробничих операцій; запобігання фінансовим порушенням і зловживанням; можливість документального обґрунтування відповідальності службових осіб; складання бухгалтерської та іншої звітності; здійснення грошово-розрахункових операцій у фінансових та банківських установах

Обліково-фінансові документи мають свої особливості. Зокрема:

- морфологічні особливості: уживання віддієслівних іменників; уживання прикметників, що конкретизують назви реалій; числівники записуються словами; використання займенника 1-ї особи однини (в тексті доручень, розписок); дієслова у формі 1-ї особи однини (в дорученнях, розписках); дієслова в безособовій формі (в актах) [1].

- синтаксичні особливості обліково-фінансової документації: використання синонімічних синтаксичних конструкцій; відокремлені прикладки, що відносяться до особових займенників; додатки виражені дієсловами у формі інфінітива; висока частотність уживання відіменних прийменників і прийменникових сполук; використання дієприслівникових та дієприкметникових зворотів; уживання безособових речень; уживання складнопідрядних речень.

Список використаних джерел

1. Обліково-фінансова документація. Основні різновиди. Граматичні особливості. URL: https://pidruchniki.com/84500/dokumentoznavstvo/oblikovo-finansova_dokumentatsiya_osnovni_riznovidi_gramatichni_osoblivosti.

2. Обліково-фінансові документи : розписка, доручення. URL:<https://helpiks.org/8-13587.html>

3. Обліково-фінансова документація. Тернопільський національний педагогічний університет ім. В. Гнатюка. URL:<https://studfile.net/preview/5253280/>.

СУТЬ ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ ЯК ЕКОНОМІЧНОЇ КАТЕГОРІЇ

*Красовська М. О., Жуков А. В.,
здобувачі вищої освіти СВО «Бакалавр»
ННІ економіки, управління, права та інформаційних технологій*

*Науковий керівник – Красота О. Г.,
кандидат економічних наук, доцент*

Засоби праці безпосередньо не створюють масу продукції, в процесі виробництва зберігають свою натуральну форму і діють протягом багатьох виробничих циклів.

Вартість основних засобів переноситься на новостворювану продукцію поступово [1]. За один оборот капіталу переноситься лише певна частина вартості.

Доля вартості основних засобів, яка була включена у вироблену продукцію, відшкодовується по мірі її реалізації, виручка від якої включає спожиті оборотні засоби, частину вартості основних засобів, витрати на оплату праці і суму одержаного прибутку. Це здійснюється шляхом нарахування амортизації. Отже, вартість основних засобів окупається поступово по мірі їх зносу.

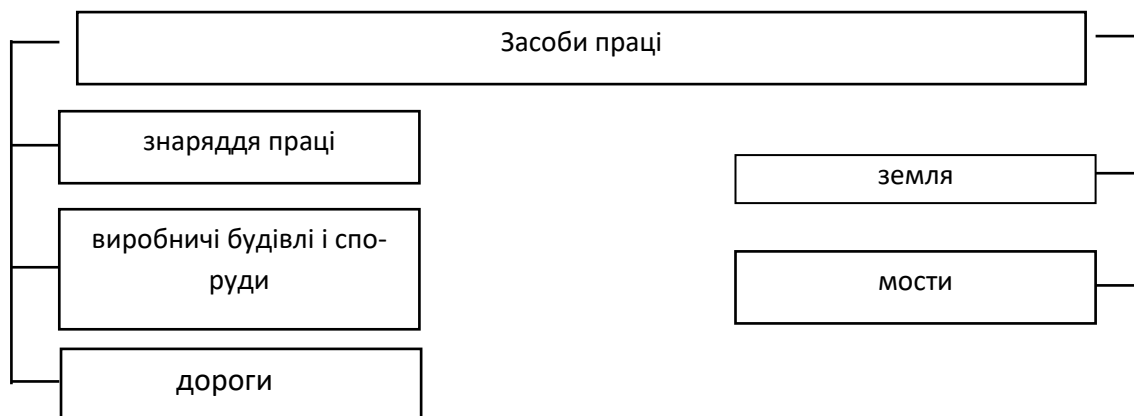

Рис. 1. Склад засобів праці

Засоби праці є певною зв'язуючою ланкою між перетворюючими стадіями процесу кругообігу капіталу, сталою, суттєвою формою зв'язку. Експлуатація і, відповідно, амортизація основних засобів – це економічні процеси. Тому можна сказати, що основні засоби є складовою частиною основного економічного процесу і однією з головних категорій економічної науки.

Засоби праці відображаються в складі необоротних активів. Значення дослідження такої економічної категорії як засоби праці зумовлюється наступним:

- засоби праці, які призначені для використання у виробничій сфері, складають матеріальну основу продуктивних сил;
- покращення якісного складу основних засобів – це передумова підвищення продуктивності праці [1]. Дослідження основних наукових категорій передбачає визначення їх змісту та класифікацію за певною кількістю ознак.

Більш обґрунтованим є визначення основні засоби – це матеріальні активи, які багаторазово приймають відповідну функціональну участь в господарській діяльності підприємства, не змінюючи натуральної форми, та вартість яких компенсується з часом, по мірі їх зносу.

Поглибленню дослідження економічної категорії основні засоби сприятиме групування основних засобів за певними однорідними ознаками, їх класифікація (рис. 2).

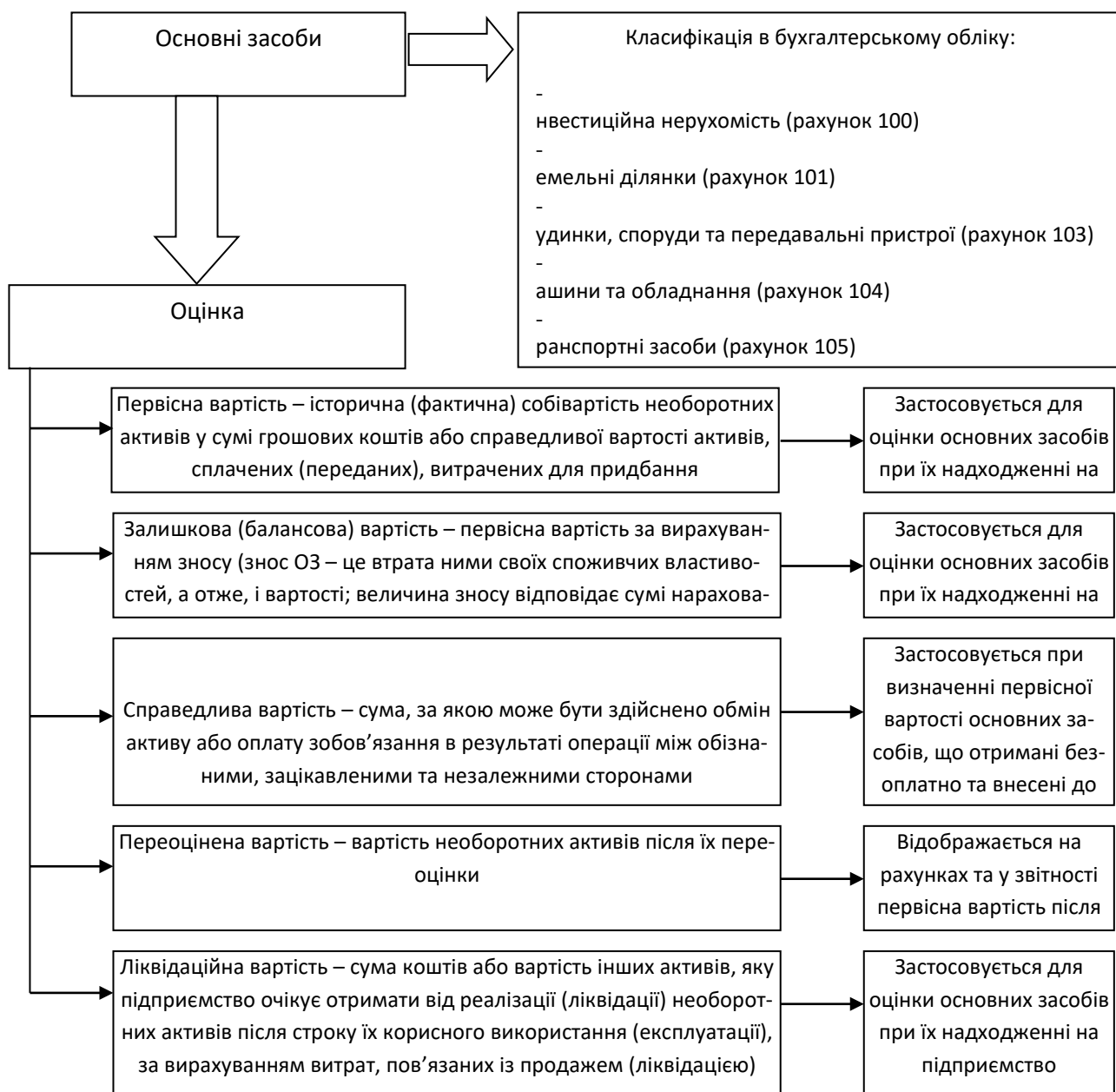

Рис. 2. Класифікація та оцінка основних засобів в бухгалтерському обліку

Зміст категорії основні засоби, розглядається різними науками, тому визначення поняття «Основні засоби» дуже різняться між собою.

П(С)БО 7 «Основні засоби» [2] визначає основні засоби, як матеріальні активи, які підприємство утримує з метою використання їх у процесі виробництва або постачання товарів, надання послуг, здавання в оренду іншим особам або для здійснення адміністративних і соціально - культурних функцій, очікуваний строк корисного використання (експлуатації), яких більше одного року (або операційного циклу, якщо він більший за рік).

М(С)БО 16 «Основні засоби» встановлює, що основні засоби це матеріальні активи, які: утримуються підприємством для використання у виробництві або постачанні товарів та наданні послуг, для здачі в оренду іншим, або для адміністративних цілей, а також будуть використовуватись, як очікується,

протягом більше ніж одного періоду.

Визначення приведені за міжнародними стандартами передбачають чітке дотримання принципу відповідності доходів і витрат. Тому головним завданням обліку основних засобів за міжнародними стандартами є розподіл їх вартості в часі.

Список використаних джерел

1. Кочерга С. В. Теорія бухгалтерського обліку : навчальний посібник. Полтава : ІнтерГрафіка, 2008. 200 с.
2. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 7 Основні засоби від 27 квіт. 2000 р. № 92. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/main/z0288-00>.

РЕЗЕРВ СУМНІВНИХ БОРГІВ: СУТНІСТЬ ТА ВІДОБРАЖЕННЯ У БУХГАЛТЕРСЬКОМУ ОБЛІКУ

*Криворучко А. Є.,
здобувач вищої освіти СВО «Магістр»
факультету обліку та фінансів*

*Науковий керівник – Прийдак Т. Б.,
кандидат економічних наук*

Заборгованість покупців за відвантажену продукцію (товари), надані послуги або роботи є найбільшою складовою дебіторської заборгованості на підприємстві, тому іноді на підприємстві виникають випадки непогашення покупцями своїх зобов'язань. У результаті у продавця виникає необхідність списання такої заборгованості на витрати підприємства, що призводить до погіршення його фінансових результатів. З метою уникнення негативного впливу списання безнадійної заборгованості покупців на фінансовий стан підприємства, суб'єкти господарювання можуть створювати резерв сумнівних боргів [6].

Поточна дебіторська заборгованість, яка є фінансовим активом (крім придбаної заборгованості та заборгованості, призначеної для продажу), включається до підсумку балансу за чистою реалізаційною вартістю. Для визначення чистої реалізаційної вартості на дату балансу обчислюється величина резерву сумнівних боргів [7].

Визначення суми резерву сумнівних боргів можливо різними методами, що запропоновані П(С)БО 10 «Дебіторська заборгованість» [4]. Згідно П(С)БО 10 «Дебіторська заборгованість» величина резерву сумнівних боргів визначається за одним із методів: - застосування абсолютної суми сумнівної заборгованості; - застосування коефіцієнта сумнівності, цей метод має три варіанти.

Резерв сумнівних боргів - рахунок бухгалтерського обліку резервів, що створюються на покриття поточної заборгованості покупців і замовників, яка, ймовірно, не буде погашена у майбутньому. Резерв сумнівних боргів формується